Erno Lappinen liukasteli kävellessään jäätä pitkin, eräällä Helsingin kävelykaduista, joka sijaitsi lähellä Länsisatamaa. Hän vannoi mielessään hankkivansa piikkikengät hetimmiten. Vuoden 2058 talvi oli ollut yhtä kaaosta sään suhteen. Tammikuussa oli satanut valtoimenaan vettä ja tulvavesi oli noussut kaduille. 2030-luvun jälkeen talviset tulvat olivat olleet merenpinnan nousun takia yleisiä, joskin pääosin melko pieniä. Tänä talvena kuitenkin laajat alueet merta lähimpänä olevista kaupunginosista olivat peittyneet yli puolentoista metrin syvyiseen veteen. Ihmiset olivat liikkuneet kaduilla kumiveneillä. Vesi oli laskenut, mutta nyt helmikuun loppu oli tuonut mukanaan melkoisen yllätyksen. Lämpötila oli laskenut koviin pakkaslukemiin todella äkillisesti. Tälläkin hetkellä oli liki kolmekymmentä astetta pakkasta, ja Erno oli pukeutunut muhkeaan toppatakkiin, joka sai hänet näyttämään eskimolta. Yllättävän sääilmiön sanottiin olevan yhteydessä ilmastonmuutoksen aiheuttamiin häiriöihin Golfvirrassa ja napapyörteissä. Tulvavesi oli jäätynyt pohjiaan myöten. Nytkin asfaltin pinta oli vajaa metrin verran Ernon alapuolella. Säiden taas lämmetessä, syntyisi todellinen miinakenttä. Oli vaara pudota heikkoihin jäihin keskellä kaupunkia. Erno tutkiskeli ruokakaupan hyllyjä, kuljettaen sormeaan katseensa mukana, kunnes pysähtyi kahvipakettien kohdalle. Puolen kilon paketti maksoi yli kymmenen euroa. Törkeän kallista. -No sentään sitä on saatavilla, Erno ajatteli. Hänen lapsuudessaan, silloin kun geenimuunnelluille kahvipapulajikkeille ei ollut vielä annettu lakisääteistä viljelylupaa, Afrikan ja Etelä-Amerikan lisääntynyt kuivuus ja etenevä aavikoituminen olivat tarkoittaneet, että kahvipapuviljelmät useimmiten tuhoutuivat, eikä kahvia siksi ollut edes yleensä saatavilla. Myös kaakaopavut ja trooppiset hedelmät olivat käyneet läpi samat vaiheet. Erno muisti, miten hienolta oli tuntunut lapsena, aina kun kaupassa oli ollut saatavilla suklaata. Siitäkin oli jo yli viisitoista vuotta aikaa. Haettuaan ostoskoriinsa vielä vihanneksia, kantasoluista kasvatettua jauhelihaa ja leväpastaa, Erno suuntasi kassalle. Kassaneiti hymyili ystävällisesti. Vielä vuosikymmen sitten palvelurobotit olivat hoitaneet kauppojen kassoja, mutta niistä oli luovuttu metallivarantojen säästämiseksi ja työpaikkojen lisäämiseksi. Erno asetti ostoksensa liukuhihnalle ja maksoi näyttämällä sormenjälkeään lukulaitteeseen. Biometrinen tunniste oli sidoksissa hänen pankkitiliinsä. Kotiinsa pieneen kerrostaloyksiöön päästyään Erno kokkasi itselleen maittavan aterian. Syötyään hän lähti kävelylle ja vei samalla jätteitään lähistöllä sijaitsevan jätteenjalostuslaitoksen keräyspisteeseen. Laitoksella tuotettiin mikrobeja käyttämällä biopolttoainetta kaikesta mahdollisesta aina elintarvikejätteestä biomuoviin. Paluumatkalla älykännykkä piippasi sähköpostiviestin merkiksi. Erno napsautti sormeaan, jolloin viesti ilmestyi älypiilolinssien kautta hänen näkökenttäänsä luettavaksi. Viestin luettuaan Erno oli hihkaista riemusta. Hänet oli valittu jäseneksi kansainväliseen ja suuresti arvostettuun Greenforce- ympäristönturvausryhmään. Erno oli ammatiltaan biopoliisi, eli hän vastasi yksinomaan sen valvomisesta, että ympäristölakeja noudatettiin. Erno ei työskennellyt suoranaisesti Suomen valtiovallan alaisuudessa, vaan hänen työnantajansa oli kansainvälinen ympäristönsuojelujärjestö IEPO (International Enviroment Protection Organisation). Greenforce oli IEPO:n eliittiryhmä, johon kuuluminen oli yksi suurimmista ylpeyden aiheista, mitä biopoliisilla saattoi olla. Oli toinenkin syy miksi Erno oli iloinen valituksi tulemisestaan. Greenforceen kuuluminen tarkoitti sijoittumista Merpolikseen, joka oli IEPO:n päätukikohta. Ernon tyttöystävä Halla, joka kouluttautui molekyylibiologiksi, oli tällä hetkellä Merpoliksessa työharjoittelijana. Ja olihan muutenkin kiehtovaa päästä asumaan kelluvaan pienoiskaupunkiin keskelle Tyyntämerta. Oli seuraavan viikon maanantaiaamu kun Erno kiiruhti kohti Helsinki-Vantaan lentokentällä nököttävää pienikokoista yksityislentokonetta raahaten mukanaan matkakassia, johon oli pakannut muutaman vaatekerran ja muuta oleellista. Koneen siipien ja rungon yläpinnat oli päällystetty

ohuilla kalvomaisilla aurinkopaneeleilla. IEPO:n omistuksessa oli useita vastaavanlaisia hybridilentokoneita. Ne saivat aurinkoenergian ohella voimansa polttomoottorista, jonka polttoaineena toimi bioetanoli. Erno kiipesi koneen kylkeä vasten asetetut portaat ylös. Koneen ovi avautui, kun siihen asennettu kamera tunnisti hänen kasvonpiirteensä. Hän astui sisälle koneeseen. ”Tervetuloa, Erno Lappinen”, konetta ohjaavan tekoälyn synteettinen ääni tervehti häntä kaiuttimesta sujuvalla suomenkielellä: ”Olen tekoälypilotti AI-p-220951 ja ohjaan tätä konetta. Vastaan mielelläni mahdollisiin kysymyksiin.” ”Hei, hauska tavata AI-p-22..”, Erno aloitti, mutta oli jo ehtinyt unohtaa numerosarjan loppuosan. ”…0951”, tekoäly täydensi. ”Aivan niin.” Koneessa oli parikymmentä paikkaa, mutta Ernon lisäksi vain kaksi matkustajaa. Jyhkeä vaaleahiuksinen nuorukainen ja harteikas, jäntevä nainen nousivat kättelemään häntä. ”Irina Männikkö.” ”Erno Lappinen.” Käteltyään naista, Erno kätteli nuorukaista, jonka kädenpuristus oli teräksinen. ”Erno Lappinen.” ”Teppo Turunen.” Greenforcen uusista koulutettavista muodostettaisiin uusi viidentoista hengen iskuryhmä jo olemassa olevan kolmen tueksi. He kolme olivat Suomen panos Greenforcelle. Jatkuu